

[H. C. Hansen.]

inde til en forenkling af prisloven, og udtalte derefter: „Da en ny lovgivning om prisaftaler m. v. må afvente resultatet af trustkommissionens arbejde, vil der blive fremsat forslag om videreførelse af den del af prisloven, som vedrører de aftalebestemte områder, suppleret med bestemmelser om særlig priskontrol for egentlige mangelvarer“.

De synspunkter, statsministeren her fremførte, har ifølge dagspressen allerede givet sig udtryk i, at handelsministeren har forelagt priskontrolrådet et nyt forslag til en prisaftalelov, men at priskontrolrådet har fremsat alvorlige indvendinger mod det.

Den prisudvikling, som har fundet sted, udgør da også en ejendommelig baggrund for handelsministerens lovforslag. På adskillige områder har stigende avancer hindret prisfald udefra i at slå igennem her i landet, og på andre områder er konkurrencen — uden at der foreligger egentlige prisaftaler — så utilfredsstillende, at manglende kontrol fra myndighedernes side vil betyde en alvorlig trusel mod forbrugerne.

Regeringens idé om, at man skal afvente afslutningen af trustkommissionens arbejde, før man kan gennemføre en effektiv lovgivning mod truste og monopoler, kan næppe holde. Vi må have monopolbestemmelserne i prisloven skærpet, og det må være handelsministerens opgave snarest at stille forslag herom. Jeg ser i „Dansk Grossist Tidende“ for september, at selv her er man inde på samme synspunkt.

Der synes altså således fra mange sider at være tilslutning til, at der nu sker noget effektivt på dette felt.

Jeg skal nøjes med disse bemærkninger om prisspørgsmålet, fordi jeg har forstået, at vi i de nærmeste dage vil få forelagt det forslag, som den højtærede handelsminister ifølge åbningstalen agter at indbringe her i tinget.

Det er interessant at se, hvorledes de udtalelser, som mit partis formand, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, har fremsat om sammenhængen mellem forsvarspolitikken og den almindelige økonomiske politik, har bragt regeringspressen i harnisk og fremkaldt en letflydende forargelse. Den mening, man angriber, er den, at en fortsættelse af en økonomisk politik, der medfører arbejdsløshed og nedgang i produktionen, vil bringe sammenholdet om

landets forsvars- og udenrigspolitik i fare. Er da heri noget mærkeligt? Jeg synes tværtimod. Både denne sal og hele offentligheden ved udmærket, hvor store økonomiske krav opbygningen af vort forsvar stiller til befolkningen. Og vidste de det ikke før, så er det da vist blevet ganske klart efter den tale, som den højtærede finansminister holdt forleden, hvorefter statens udgiftsniveau er så højt oppe, oppe på de meget store beløb, der blev nævnt. Hvis dette skal klares — og socialdemokratiet mener at det skal —, så må en afgørende forudsætning være, at alle kræfter sættes ind på den højest tænkelige beskæftigelse og den højest tænkelige produktion. For at tale med den højtærede finansminister i 1950: Vi skal ikke slagte hønen, der lægger guldæg. Hvis vi ikke fører en økonomisk politik, der sætter sig produktionens og beskæftigelsens vækst som hovedmål, vil de store krav på forsvarsområdet få virkninger for den almindelige sociale standard her i landet. Og det er fra socialdemokratiets side fra første færd ganske klart sagt — vi har ingen tvivl ladet tilbage på dette punkt —, at en nedbrydning af den indre front til fordel for opbygningen af den ydre ville vi ikke acceptere. Dette synspunkt står vi stadig på. Ansvarsfølelsen i forbindelse med opbygningen af vort forsvar er jo samlet om regeringens to partier og socialdemokratiet. Med enkelte undtagelser i retsforbundet er jo de tre andre partier i denne sal kun indstillet på at slippe agitatorisk billigest muligt fra disse alvorlige anliggender. Hvilket er dybt beklageligt; men således er det altså. Har da regeringspartierne virkelig den opfattelse, at man simpelthen kan få socialdemokratiet til at sige ja til og dække ind overfor befolkningen enhver udbygning af forsvaret og de deraf følgende byrder samtidig med, at socialdemokratiet skulle affinde sig med en politik på det økonomiske område, der bragte den jævne befolknings levestandard og sociale standard i fare?

Hvorfra stammer i det hele taget den mærkelige opfattelse, at et lands politik i en situation som den, vi gennemlever, kan deles op i noget, der vedrører forsvaret, og i noget, der ikke kommer denne sag ved? Mig bekendt er forholdet det, at de oversigter, der i det fælles samarbejde anvendes som grundlag for drøftelse af de enkelte landes muligheder på forsvarrets område,